

høre ham tilende. Det blev en Affære, der rygtedes over det hele Land.

Det havde indtil denne Dag kunnet se ud, som om Tyge skulde komme til at dele sin Fars Skæbne og slide sine store Evner op i en kummerlig Kamp for Brødet. Han havde giftet sig allerede som Student. I en Periode af Nedtrykthed og Selvopgivelse havde han en Dag ladet sig vie til sin tolv Aar ældre Pensionatsfrøken, der havde plejet ham under en Sygdom, og hvem han desuden skyldte Penge. Nu fløj paa en Gang hans Navn ud over Landet som et af de Kampsignaler, der indvarslede en ny Dag for Danmarks Ungdom.

Paa den Tid sad hans ældste Broder Kresten i en af Koldings Sidegader med sin lille Urmagerforretning som en stræbsom Næringsdrivende og lykkelig Familjefader, i hvis Blod der dog var dryppet nogle galdebitre Draaber som en Arv fra Faderens Trængselsdage. Han havde længe baaret Nag til Tyge, fordi dennes Universitetsophold tog Glansen af hans gamle Lærlingepræmie, der engang havde gjort ham til Familjens store Haab.

Da han nogle Gange havde set Broderens Navn i Avisen, kom der en syg Uro over ham, og han tilbragte flere søvnløse Nætter.

I den lille By var Sindene i de Dage optaget af Planerne til en Udvidelse af Kirkegaarden, og en Aften læste man i Avisen en indsendt Artikel om Sagen, undertegnet „Kresten Sørensen, Urmager“. Artiklen vakte Opsigt, fordi den ret uforbeholdent kritiserede Borgmesterens og andre fremragende Byraadsmedlemmers Standpunkt.